

Vánoce 1999

To vám takhle sedím u stolu, koukám z okna na nevlídné šedivo a balím dárky na zítřejší Čochtanskou nadílku. Moc se mi to nedaří, papír se trhá, ruce nejsou nejsikovnější, inu vždyť jsou moje. Navíc se mi pěkně klíží oči, včera jsem byl na skvělém koncertě, jenže jsem nějak zapomněl přijít včas domů a teď se mi chce strašně spát. A jak tak poklimbávám, slyším najednou odněkud z koupelny tichounký šramot. Ono to tedy v paneláku není nic neobvyklého, to zná každý, kdo v něm bydlí, stoupačkami se zvuky šíří jak po telefonu. Jenže tohle nebyl ani lidský hovor, ani splachování či pouštění vody, ani rachot pračky. Tohle byl prostě šramot. "Sakra, že by myš? To by mi tak ještě scházelo, v létě šváb a teď myš", pomyslel jsem si. "No dovol, copak jsi na nás už úplně zapomněl?", ozval se za mnou najednou tichounký hlásek. Ohlédnu se a rázem je mi všechno jasné. Dvě postavičky, žluté košile, modré kalhoty s páskem a velkou zlatou přezkou ve tvaru půlměsíce, červené čepice s bambulí a nechyběly ani malé dřevěné lžice. Pamatuji si na ně? Včera večer mě navštívili naši kamarádi Kvičala a Cvrčala. Ale zpět k tomu, co se dělo dál. Jeden si sedl na gauč, druhý se vyšplhal na stůl a posadil se vedle mě. A hned se do mě pustili. "Co kleješ, vždyť balíš vánoční dárky pro kamarády!", durdí se Cvrčala. Druhý se přidává: "Budou Vánoce, lidi mají být v pohodě a ty se tady vztekáš kvůli papíru!" Začínám se stydět, protože vím, že mají pravdu. Jenže ti dva, jak jsou rozjetí, mě ani nepouštějí ke slovu a pokračují dál: "Vůbec vás tak všechny pozorujem a nějak se nám chvílema nelíbíte, koukejte se na sebe přestat mračit nebo uvidíte. A těm malejm vyřídíte, že jestli budou zlobit, švindlovat a nebudou poslouchat, tak jim začnem pěkně škodit. A my to umíme, i když jsme vám to ještě pořádně nepředvedli!" "To vám věřím", pomyslel jsem si a vzpomněl na ztracené světlušky na Krávovně a jiné drobné rošťárny. Kvičala ale pokračoval: "A proč jich vůbec chodí tak málo?" "To by mě taky zajímalo", povídám na to, "co s tím mám dělat?" "No to my ti neporadíme, to už je vaše věc", odbyl mě Cvrčala. Vtom se oba začínají usmívat a povídají: "Ale stejně vás pořád máme všechny rádi, už jsme se na vás tsť těšili, že jsme se museli za vámi přijít podívat na Kladno, protože na Krávovně je teď nuda a zima." Oba si jako jeden muž, totiž skřítek, utřeli nuditli a pokračovali: "Taky víme, že i vy se tam k nám těšíte, vždyť nedávno kolem nás prošlo pár člověků od vás, jenže netušili, že jsme schovaní za smřčky a koukáme na ně." Konečně se zase dostávám ke slovu a hned se ptám: "Kluci, vy jste sem přišli pěšky?" "Tak o to se nestarej, jen si dobře pamatuj, že my když chcem se dostanem kdy chcem a kam chcem a vás si najdem všude, ale teď už budeme zas muset jít. Všechny pozdravuj, vyříd' jim všechno, co jsme ti tu řekli, dobal ty dárky a už u toho nenadávej." Trochu se za sebe stydím, vím, co se z toho co jsem slyšel, týkalo mne, slibuju, že vám všechno povím a vy si jistě zase vyberete co se týkalo vás. Loučím se se skřítky, Kvičala seskakuje z gauče, Cvrčala ze stolu a oba potichoučku mizí. Zase slyším jen ten tichounký šramot. Hlavu mám položenou na stole, čelo otačené a oči zavřené. Že by přece jen myš? Ale ne, něco tu zůstalo. Skřítki vám u mě nechali malý pozdrav, pytlík cukrátek. Tak si ho užijte.

Wimpy, prosinec 1999